

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

75. Et egressus foras, fleuit amarè.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

fructus, postquam semel extra Ecclesiastica doctrinae metas vagari sibi permittit. Tenendum interea est, Christum Redemptorem nostrum, nec aliquod inconsideratum votum emisisse (sic enim sapiens non fuisset) nec correctione dignum aliquid dixisse (sic enim peccasset) nec preces non meditatae Deo obtulisse (sic enim temerarius foret) nec vocem vidoloris extortam protulisse (sic enim appetitui suo dominari nequiuisset) nec postremo placida unquam moderatione caruisse (sic enim passionibus vitiosis, quae rationem praeveniunt, subditus fuisset): ac propterea Calvinum, qui illa omnia de Christo Redemptore nostro pronunciauit, hominem impium, nec fide sed furca dignum, omnium piorum iudicio pronuntiandum esse.

75. *Et egressus foras, fleuit amarè.*

HAnc Petri poenitentiam insignem & veracem extenuat & suggillat Calvinus, ne ad veniam peccati obtinendam aliquid contulisse videatur. *Verisimile* (inquit) est, *Petrum meum egressum esse, quia flere coram testibus non audebat: in quo se rursus adhuc prodidit eius infirmitas. Vnde colligimus, non satisfactione veniam fuisse promeritum, sed eam adeptum paterna Dei indulgentia.* Haec ille. At quanto magis verisimile, imò verius est, Petrum non metu egressum esse, quasi flere coram testibus non auderet, sed iusto dolore peccati percussus, & iusto odio consortij malignorum commotus, egressum esse, ut liberius ac vberius fletet? Quis nescit solitudinem orationi & lacrymis esse opportunam? Nec audacia aut fortitudo, sed temeritas & quaedam ambitionis species est, multis praesentibus & spectantibus, idque in loco profano (quale hoc erat) peccata sua deslere. Sed ipsemet Calvinus, ubi è venenato corde suo veneni aliquid effudisset, quasi que stomachum leuasset, ad occultas Petri lacrymas totamque eius poenitentiam collaudandam orationem conuertit. *Interim* (inquit) *occultae Petri lacrymae veram eius coram Deo & Angelis eius poenitentiam testatae sunt. Nam ab hominum oculis subductus Deum sibi & Angelos proponit: ideoque ex intimo cordis affectu manant ista lacryma.* Si ex intimo cordis affectu haec lacrymae manarunt, & veram eius poenitentiam testatae sunt, & ab hominum oculis subductus Petrus Deum sibi & Angelos proposuit; cur illi metum & timorem obiecit Calvinus? cur quoddam ab hominum oculis se subduxit, culpatur.

Poenitentia Petri defenditur.

ac

Pœnitentia an veniam mereatur.

ac reprehendit, quasi ideò factum quòd non auderet coram testibus flere? Debit primùm stomachum leuare, & turgidum veneno pectus exonerare, vt pœnitentiæ virtuti atque efficaciam detraheret. Hinc enim colligere voluit, Petrum satisfactiõne hac sua veniam non esse promeritum, sed paternam Dei indulgentiam. Sanè nec Petrus nec alius quisquam quibuscunque lacrymis aut quacunque pœnitentia remissionem peccatorum, propriè loquendo, promeretur, vt illud meritum iustitia nitatur, ipsaque remissio pœnitentiæ quasi merces merito respondeat; sed paterna Dei indulgentia & ex mera Dei gratia quantumlibet pœnitentibus peccata remittuntur. Quia tamen hæc paterna Dei indulgentia & pura gratia nõ nisi pœnitentibus impenditur, & veniam peccatorum pœnitentibus promittit Dei indulgentia, ipsaque pœnitentia ad veniam consequendam necessaria dispositio est, propterea aliquo modo veniam promereri pœnitentia dicitur, quatenus venia pœnitentiam consequitur. Quare à meriti vocabulo largius accepto, in venia peccatorum pœnitentibus data, Patres non abhorrent. Et de hac Petri pœnitentia ac lacrymis quòd veniam promeruerint, ita disertè & copiosè cõtra Caluinum scribit S. Ambrosius. *Lauant lacryma delictum quibus voce pudor est confiteri. Et venia fletus consulunt, & verecundia lacryma sine offensione verecundia confitentur. Lacryma veniam non postulant sed merentur. Inueni cur tacuit Petrus, ne tam citò venia petitio plus offenderet. Antè fiendum est, sic precandum. Bona lacryme que lauam culpam. Fleuit ergo amarissimè Petrus, fleuit, vt lacrymis suum posset lauare delictum. Et tu si veniam vis mereri dilue culpam lacrymis tuam eodem momento, eodem tempore respicit te Christus.* Hæc D. Ambrosij verba contra Caluini venena iusti antidoti loco esse possunt.

In Lucam lib. 10. cap. 96.

IN MATTHÆI CAP. XXVII.

3. *Videns Iudas qui eum tradidit, quòd damnatus esset, pœnitentia ductus retulit 30. argenteos principibus sacerdotum & senioribus, dicens: Peccavi, tradens sanguinem iustum.*

ARRIPIT hinc occasione Caluinus veram in Ecclesia Dei pœnitentiæ formam ac rationem suggillandi, homo totius pietatis ac pœnitentiæ salutaris in se